

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 183. Ne in altero quidem sæculo, venialia absque Contritione
remittuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

sepra quam validè & fructuosè caderet absolutio. Nec cum venialibus contritis unum confitens non contritus, magis reus est peccati mortalis, quam aqua naturalis in baptismo adiciens guttulam olei; vel commissis venialibus mendaciter superaddens veniale non commisit. Quem communis sententia Doctorum solum accusat peccati venialis.

2265 Nec refert quòd peccati mortalis reus sit, qui inter formulas triticæ consecrandam Sacerdoti offert unicum hordeaceam. Hoc enim idè est, quia per hoc totaliter irritum reddit unum totale Sacramentum: utpote quod in plurium formularum consecratione totiplex est (saltem in ratione cibi spiritualis) quotuplex panis, qui consecratur. Quod minime contingit in absolute venialium: neque enim totiplex est Sacramentum, quotuplex absolvitur veniale peccatum.

CAPUT CLXXXIII.

Ne in altero quidem seculo, venialia absque Contritione remittuntur.

2266 Venialia post hanc vitam subinde remitti, Scriptura, & Patres passim omnes, omnes item Doctores tradunt, ita ut prorsus singularis sit opinio cuiusdam Recentioris de poenit. disp. 3. num. 63. & seqq. aientis, venialia post hanc vitam nunquam remitti, nec unquam contingere, quòd quis è vivis excedat cum solo veniali. Quia hoc ipso mortaliter peccare censet eum, qui de veniali ante mortem non poenitet. Quia salutem, inquit, suam hoc ipso contemnit.

2267 Si quis ab ipso felicitetur, quid in casu quo iustus violenta morte & improvisa moriatur, vel rationis uti statim post commissum veniale privatus, in illa privatione è vivis eripiat? Respondet, casum non cadere sub præsentem Dei providentiam, quam dicit teneri ad id impediendum.

2268 Hanc opinionem prorsus singularem, meritò dixi. Tamen enim non defuerit, qui tempore D. Bonaventuræ dixit, eum mortaliter peccare, qui cum impoenitentia de venialibus decedit, prout Seraphicus Doctor refert in 4. dist. 21. a. 1. q. 2. simul tamen admittit casum, quo quis præter usum liberi arbitrii decedat, tuncque possit, quòd peccata venialia, post hanc vitam, delentur per gratiam, cum desestatione voluntaria, ut ibidem videre est.

2269 Contra singularem itaque opinionem illam militat Scriptura, Patresque & Doctores omnes. Quòd enim venialia post hanc vitam quandoque remittantur, Scriptura docet Matth. 12. *Qui dixerit blasphemiam contra Spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc seculo, neque in futuro. In qua sententia datur intelligi* (ait Gregorius Magnus l. 4. Dialog. c. 39.) *quasdam culpas in hoc seculo; quasdam vero in altero seculo posse relaxari. Neque enim de quibusdam veraciter dicitur quòd non eis remittatur, neque in hoc seculo, neque in futuro* (inquit Augustinus 21. Civit. 24.) *nisi essent, quibus, esset non in isto, tamen remitteretur in futuro.* Ita etiam ex textu illo Evangelico arguunt Ildorus, V. Beda, Bernardus, & passim alii Patres, à quorum unanimi sensu, in sacra Scriptura expositione, recedere prohibent Concilia, Constantinopolitanum VI. esp. 19. & Tridentinum sess. 4.

2270 Nec sanctos illos Patres Recentior ille legitime exponit, de remissione in altero seculo quoad poenam, non quoad culpam. Tum quia nulla propriè sit poenae remissio in altero seculo. Tum quia remissionem culpae, non solius poenae, Sanctorum illorum verba expriment. Sicque eos S. Thomas intellexit q. 7. de malo a. 11. ubi expressè concedit, quòd idem Recentior singulariter

Tom. III.

negat, contingere scilicet casum, quo quis in solis moritur venialibus: *Quandoque contingit quòd aliqui in ipsis actibus peccatorum venialium, vel in proposito venialiter peccandi, occupentur somno, vel aliqua passione asserente usum rationis. Quibus (sic morientibus) manifestum est quòd in hac vita peccata venialia non dimittuntur. Es tamen propterea non impediuntur perpassi à vita aeterna; ad quam nullo modo perveniunt, nisi immunes ab omni culpa effecti. Es ideo oportet dicere, quòd remittuntur eis post hanc vitam, etiam quantum ad culpam, eo modo quo remittuntur in hac vita, scilicet per actum charitatis in Deum, repugnantem venialibus in hac vita commissis. Quia tamen post hanc vitam non est status merendi, ille dilectionis motus, in eis tollit quidem impedimentum venialis culpae; non tamen meretur absolutiorem, vel diminutionem poenae, sicut in hac vita. Non meretur etiam infansionem novæ gratiæ. Ob eandem rationem.*

Nec verò id necesse est ad remissionem venialium: utpote quorum macula non consistit in privatione gratiæ sanctificantis. In hac tamen vita absque gratiæ infusione nunquam remittuntur. Quia vel remittuntur in Sacramento; & tunc certa est infusio gratiæ per virtutem Sacramenti. Vel extra Sacramentum, per aliquem actum meritorium; & tunc vel ille, cui remittuntur, est iustus, vel non? Si iustus, per omnem actum meritorium suum acquirit gratiæ augmentum. Si non est iustus, sed peccator, venialia ipsi non remittuntur, nisi simul cum mortalibus. Hac autem non remittuntur, nisi per gratiæ infusionem.

2271 Ex his 1. sponte ruunt, quæ Scriptor ille allegat pro sua illa singulari opinione. 2. patet quam infundata sit asserta ab ipso obligatio sub mortali efficiendi contritionem de venialibus ante mortem, quam Becanus severiorem; Tannerus aperte falsam; Nugnus appellat errorem in fide. Ego (à Censuris abstinens) solum pronuncio nullà ratione vel autoritate suscollatam. Neque enim homo, in mortis articulo, sine beatitudinis suæ contemptu, minus retinere potest affectum ad veniale peccatum; quam eum retinere possit in articulo susceptionis Sacramenti, sine contemptu Sacramenti.

Nec minus infundatam censeo obligationem, quæ divini providentia teneatur impedire, ne quis (statim post veniale) per violentam causarum liberarum, vel naturalem actionem causarum naturalium, factus amentis, vel phreneticus, vel aliter rationis usu privatus, in ea privatione (dempto sibi capite, vel transfixo corde) statim moriatur. Quia nullà etiam ratione vel autoritate obligatio ista fulcitur. Eam proinde asserere, est absque ratione & autoritate miracula quotidiana fingere, sine quibus impediti nequit quotidiana illa causarum secundarum efficientia.

2272 Dicendum itaque venialia in altero seculo remitti per actum charitatis, seu contritionis inde procedentis, quem iustus in solo veniali peccato decedens, elicit statim post egressum animæ è corpore. Nec difficulter elicit anima iusti, quæ à corporis vinculis exoluta, vehementissimo amoris impetu statim fertur in Deum, longè perfectius tunc à se cognitum, quam in vita.

2273 Nec tamen per actum illum amoris, seu contritionis, meretur seu gratiæ infusionem, seu poenae remissionem, vel diminutionem, ut antè dixi. Nec proinde in eo quidquam est contra Scripturas, Concilia & Patres; ex quibus habemus quidem, in altera vita locum non esse poenitentiae, quæ status hominis mutetur de malo in bonum, vel homo mutetur quantum ad suam, vel quantum ad charitatem, vel gratiam (inquit S. Thomas loco citato ad 3.) manet quippe homo in

A a a

eodem gratiæ gradu, in quo moritur; *tanquam* possit accidentaliter mutari, per remotionem impedimentorum ad introitum caelestis regni, sive per remissionem venialium culparum (uti constat ex allata Christi sententia, unanimesque expositione illius per sanctos Patres, & sacros Interpretes omnes) sive per solutionem poenarum in Purgatorio, ut fides docet.

CAPUT CLXXXIV.

Confessionis sacramentalis natura, præceptumque divinum.

2276 **C**onfessio sacramentalis est propriorum peccatorum accusatio, legitimo Sacerdoti facta, ad eorum absolutionem virtute clavium obtinendam. Fide certum est, institutum esse à Christo, esseque necessariam jure divino. Tum quia Christus Joan. 20. dicendo, *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittantur eis, &c.* judicariam Apostolis, eorumque successoribus dedit potestatem remittendi peccata. Sic enim verba ista universa Ecclesia (teste Tridentino sess. 14. c. 5.) semper intellexit, & sancti Patres, Graeci & Latini, per singulas aetates unanimes tradiderunt, ut videre est apud Bellarminum. Constat autem Sacerdotes iudicium hoc, incognita causa, exercere non posse. Atque ad hoc necesse esse, ut fideles ipsis confiteantur peccata sua, si velint ea ab ipsis per sententiam absolutionis remitti. Tum quia Tridentinum ibidem can. 6. anathema dicit neganti *Confessionem sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam esse jure divino.*

2277 **N**ec verò dici potest, Confessionem à Christo quidem institutam esse; non ut absolute necessariam, sed ut liberam, vel ut necessariam conditionatè, si nempe fideles velint à Sacerdotibus remissionem accipere.

Contra est enim, quòd Christus Sacerdotibus non solum dedit judicariam potestatem remittendi, sed & retinendi peccata, ut videre est eodem Joannis loco. Frustranea verò esset retinendi potestas, si peccata remitti possent absque onere ea confitendi, prout patet in peccatis venialibus; quorum idem nulla est retinendi potestas.

2278 **A**tque hinc intelligitur, Confessionem nedum necessariam esse, necessitate præcepti; sed & necessitate medii, in re, vel in voto, ita ut contritio, quamlibet perfecta, vim non habeat remittendi peccata sine Sacramenti voto, prout Tridentinum declarat c. 4.

2279 **N**ecessaria verò est fidelibus post baptismum in mortale lapsis dumtaxat, non in fidelibus nedum baptizatis. Ita Tridentinum ibidem c. 5. *Ed quòd Ecclesia in neminem iudicium exerceat, qui non prius in ipsam per baptismi januam fuerit ingressus: quid enim mihi, inquit Apostolus, de his qui foris sunt iudicare?*

2280 **N**eque argui potest à præcepto Eucharistiæ, quo ipsi etiam infideles tenentur, ad præceptum Confessionis. Quamvis enim adulti omnes, etiam infideles, baptizari teneantur, ac deinde Eucharistiã percipere; nulli adulti ad Confessionem tenentur, nisi peccatum mortale post baptismum commiserint. Cùm hujus Sacramenti materia, sola sint peccata post baptismum commissa, prout Tridentinum docet c. 5.

2281 **M**ulto imperitius contra divinum Confessionis præceptum Calvinus arguit ex facto Nectarii, Episcopi Constantinopolitani. Utpote qui secretam non abrogavit Confessionem sacramentalem, quã ab initio Ecclesia semper uti est, & modò etiam utitur, quæque magno & unanimi sanctissimorum, antiquissimorumque Patrum consensu semper commendata fuit; sed publicam dumtaxat peccatorum occultorum Confessionem, ob secretam inde scandalum. Quam cum Tridentino c.

5. fatemur non esse præcepto divino mandatam; nec consultò humanã lege mandari posse.

Porrò divinum Confessionis præceptum obligare baptizatos in mortale lapsos post baptismum, quamprimum opportunitas adest, ostentum est sub finem capituli præcedentis.

CAPUT CLXXXV.

Præter divinum Confessionis præceptum, de eo quoque datur præceptum Ecclesiasticum, obligans ad Confessionem ultra annum non deferendam. Cui non satisfacit, qui facit Confessionem voluntarie nullam.

2282 **P**rima pars assertionis constat ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. ubi præceptum istud his verbis continetur: *Omni viri que sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & injunctam sibi poenitentiam propriis viribus fideat adimplere. Si quis verò id neglexerit, vivens ab ingressu Ecclesie arceatur, & mortuus Ecclesiasticã careat sepultura. Quod confirmatum habemus in Tridentino cap. 5. & can. 8.*

Et isti quidem præcepto satisfacit, qui, semel in anno, quacumque anni parte confitetur. Neque enim amplius sonant verba ista, *saltem semel in anno.* Verba tamen ista laxius, quam par est, interpretari videntur, qui cum Cardinale de Lugo, Diana & aliis, scribunt eum dicto præcepto satisfacere, qui confessus primà Januarii hujus anni 1708. differt deinde Confessionem usque ad ultimam Decembris 1709. ita ut duo integri anni, uno die deimpto, licet decurrantur, sine Confessione, nisi aliunde occurrat necessitas, v. g. ratione communionis, vel articali mortis. Quia dum Ecclesia confiteri præcipit, saltem semel in anno, in plano sensu videtur exigere, ut inter priorem & posteriorem Confessionem non plus temporis decurrat, quam annus, sive spatium duodecim mensium. Ita Estius in 4. dist. 17. §. 16. cum Soto, Granada, &c.

2283 **C**æterum annua confessionis præceptum per se non obligat Paschali tempore, sed per accidens dumtaxat, ratione communionis, siquis sibi confiteatur sit peccati mortalis. Unde qui vel ob infirmitatem, vel ob aliud legitimum impedimentum, vel ob aetatis defectum, à communione excusatur, tunc confiteri non tenetur, modò alio tempore intra anni spatium confitatur. Si tamen prævideret fore, ut reliquã anni parte confiteri non posset, teneretur prævenire. Sicut prævidens fore, ut Missam die festo audire non possit post horam nonam, vel decimam (quia v. g. nulla Missa post horam illam superesset) tenetur antè audire. Sunt quidem quibus hoc non placet apud Palaum tr. 23. p. 20. §. 2. sed assertio nostra, uti tutior, ita rationabilior est, & magis fundata.

2284 **S**i quæras 1. an præcepto annua confessionis satisfaciat per quamcumque confessionem? 2. an isto præcepto teneantur qui non habent nisi venialia? 3. an sæpius per anni circulum venialia confessus, ad confessionem peccati mortalis isto anno teneatur, si illud circa anni terminum probabatur? 4. an teneatur sub initium anni subsequenter confiteri, qui intra annum non est confessus? 5. an talis initio anni sequentis confitendo, satisfaciat pro anno præteriti & præteriti?

Ad 1. respondeo negativè. Quia Alexander VII. anno 1665. damnavit hanc propositionem: *qui facit confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesie.* Per eam proinde non evadit poenas, hujus præcepti transgressoribus impositas.

Ad 2. respondeo negativè cum sancto Thoma